

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5722201525
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5722201525.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci navrhovateľa: K. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, XXX XX B., proti odporcovi: STK Martin, s.r.o., so sídlom Sučianska cesta 49, 036 08 Martin, právne zastúpeného spoločnosťou AK JUDr. Repáň a partneri, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom M. R. Štefánika 25, Martin, IČO: 50 711 776, v konaní o návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 11Csp/33/2022-36 zo dňa 27.04.2022, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Odporcovi sa proti navrhovateľovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) návrh žalobcu (ďalej len „navrhovateľa“) na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby súd uložil žalovanému (ďalej len „odporcovi“) povinnosť zmeniť rozhodnutie v Protokole o kontrole technického stavu vozidla Renault Fluence MT592ET zo dňa 20.12.2021, vynechať závažnú chybu 4.3.3.SK.1 a tým uznať vozidlo za spôsobilé, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej a jemu ako navrhovateľovi, aby súd uložil povinnosť v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia podať žalobu vo veci samej, a to žalobu proti rozhodnutiu STK Martin s.r.o. pri technickej kontrole motorového vozidla Renault Fluence MT592ET zo dňa 20.12.2021, zamietol.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia mal nesporné, že v prípade navrhovateľovho motorového vozidla bolo toto vozidlo na pravidelnej technickej kontrole motorového vozidla, evidovaného v Slovenskej republike, ktorá kontrola spočívala v prehliadke a posúdení technického stavu vozidla, systémov, komponentov alebo samostatných technických jednotiek a ktorá sa vykonala v stanici technickej kontroly stacionárnej. Navrhovateľovi bola pri ostatnej vykonanej technickej kontrole jeho motorového vozidla zistená vážna technická chyba a jeho motorové vozidlo bolo vyhodnotený ako dočasne spôsobilý s tým, že navrhovateľ bol povinný do 60 kalendárnych dní podrobiť vozidlo opakovanej technickej kontrole. Z rozhodujúcich skutočností uvedených navrhovateľom v návrhu súd prvej inštancie ustálil, že sa tak nestalo a vozidlo navrhovateľa sa stalo zo zákona technicky nespôsobilým na prevádzku v cestnej premávke. Následne navrhovateľ podal sťažnosť proti výsledku technickej kontroly u štatutárneho orgánu odporcu, ktorá bola vyhodnotená ako nedôvodná. Navrhovateľ svojím návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia a následnou žalobou, na ktorú by ho mal podľa jeho presvedčenia zaviazat' súd pri nariadení neodkladného opatrenia, chce v podstate dosiahnuť, aby súd zaviazal žalovaného na zmenu výsledku ostatnej technickej kontroly motorového vozidla tak, že toto vozidlo je spôsobilé na cestnú prevádzku. Podľa názoru súdu prvej inštancie zvolený nástroj právnej ochrany, t.j. návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, nie je v danom prípade správny, nakoľko navrhovateľ žiada od súdu, aby prostredníctvom inštitútu Civilného sporového poriadku zasiahol

do rozhodnutia stanice technickej kontroly (v danom prípade právnickej osoby), ktorá má oprávnenie takéto rozhodnutie o spôsobilosti motorového vozidla na cestnú prevádzku v zmysle citovaných ustanovení Zákona o prevádzke vozidiel vydať, a to v podobe protokolu o kontrole technického stavu a osvedčenia o kontrole technického stavu. V danej súvislosti poukázal na to, že osvedčenie o kontrole technického stavu motorového vozidla je v zmysle ust. § 111 ods. 7 Zákona o prevádzke vozidiel verejnou listinou. Súd prvej inštancie ustálil, že dôvodom nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia má byť podľa navrhovateľa skutočnosť, že on neurobil na motorovom vozidle žiadne zmeny, pričom súd nemá prihliadať na zmenu metodických pokynov Ministerstva dopravy, ktoré je stanica technickej kontroly, a teda aj odporca, pri technickej kontrole v zmysle Zákona o prevádzke vozidiel povinná aplikovať. Podľa názoru súdu prvej inštancie navrhovateľ nesprávne zvolil právny prostriedok ochrany svojich práv a pokiaľ sa domnieva, že došlo k ich porušeniu, tak prostriedkami Civilného sporového poriadku nie je možné zasahovať do výkonu zákonom zverených oprávnení, hoci by ich mala vykonávať právnická osoba na podnikateľskej báze, ako je tomu u odporcu. Z uvedených dôvodov sa potom súd prvej inštancie nezaoberal otázkou dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ani otázkou nutnosti bezodkladnej úpravy pomerov navrhovaným neodkladným nariadením. Súd prvej inštancie taktiež skonštatoval, že neuniklo jeho pozornosti, že žalobca neakceptuje vývoj ochrany poskytovanej na úseku prevádzky motorových vozidiel, ktorý sa prejavuje v novelizácii metodických pokynov Ministerstva dopravy. Skutočnosť, že určité autodoplnky (napr. fólia na zadné sklo motorového vozidla) neboli v roku 2015, resp. 2019 brané ako vážna chyba (4.3.3.SK.1), ale sa takou stali v dôsledku novelizácie metodického pokynu Ministerstva dopravy, nespôsobuje retroaktivitu metodického pokynu voči vozidlám, resp. jeho majiteľom. Novela metodického pokynu má len odstrániť tie prvky, ktoré sa vyskytujú v prevádzke motorových vozidiel, ktoré sa postupom času ukázali z určitých dôvodov ako nevhodné, prípadne nebezpečné, a preto by sa na prevádzkovaných motorových vozidlách nemali vyskytovať. To, či o takýto prvok ide aj v prípade motorového vozidla navrhovateľa, však súd prvej inštancie nie je v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia oprávnený posudzovať a ani tak nerobí.

3. Proti uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ podľa § 365 ods. 1 písmeno h) CSP, (t.j. z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolanie. V súvislosti s dôvodmi napadnutého uznesenia navrhovateľ poukázal na to, že dňa 01.01.2022 podal sťažnosť na výsledok technickej kontroly na Okresný úrad v Martine, keď dňa 11.02.2022 Okresný úrad v Martine postúpil sťažnosť na miestne príslušný Okresný úrad v Žiline, ktorý dňa 14.01.2022 listom OU-ZAOCDPK-2022/010240-00 sťažnosť vrátil späť do Martina s tým, že sa nejedná o sťažnosť, nakoľko podľa zákona č. 9/2010 Z.z. bolo podanie posúdené podľa § 3 ods. 2 tohto zákona ako podnet, keď z obsahu bolo zistené, že podanie s ohľadom na jeho predmet (proti komu smeruje, na aké nedostatky poukazuje a čoho sa domáha) nie je sťažnosťou podľa § 3 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z.z., keďže smeruje voči činnosti spoločnosti (stanica technickej kontroly), ktorá nie je orgánom verejnej správy. Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že dňa 23.02.2022 sa so žiadosťou o vyjadrenie k postupu Okresného úradu v Martine obrátil aj na Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, kde mu bolo listom zo dňa 16.03.2022 pod číslom 20423/2022/SCDPK/31493 oznámené, že Okresný úrad v Martine postupoval správne a sťažnosť žalobcu nebola sťažnosťou podľa zákona o sťažnostiach, ale podnetom. Navrhovateľ súčasne poukázal na to, že dňa 20.02.2022 podal sťažnosť na výsledok technickej kontroly na Slovenskú obchodnú inšpekciu, nakoľko podľa § 139 písm. a) zákona č. 106/2018 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia vystupuje ako orgán dohľadu nad trhom a plní jeho funkcie. Dňa 18.03.2022 Slovenská obchodná inšpekcia listom č. P-115/2022 navrhovateľovi odporučila uplatniť si reklamáciu u poskytovateľa služby, ktorá je jednostranným právnym úkonom kupujúceho, preukázateľnou formou (písomne), a to s konkrétnym uvedením väd a uvedením toho, čo požaduje od poskytovateľa služby ako výsledok reklamačného konania s tým, že Slovenská obchodná inšpekcia môže nedostatky súvisiace s reklamačným konaním preverovať len z hľadiska dodržiavania formálneho postupu podľa § 18 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej republiky č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pričom v individuálnych sporoch o nárokoch podľa ustanovení Občianskeho zákonníka rozhoduje výlučne súd. Navrhovateľ má za to, že pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia využil všetky právne prostriedky na ochranu svojich subjektívnych práv a keďže žiadnej štátnej inštitúcii nebola zákonom zverená právomoc tento spor vyriešiť, tak sa obrátil na nezávislý súd. Navrhovateľ poukázal na to, že on v konaní chce dokázať, že služba, ktorú mu poskytol odporca, bola poskytnutá nekvalitne, v rozpore so zákonom a v rozpore s tým, ako je táto služba poskytovaná iným vlastníkom motorových vozidiel s poukázaním na Občiansky zákonník. Tiež poukázal na to, že retroaktivita je len jedným aspektom, na ktorý poukazuje. Platný Metodický pokyn Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky 51/2018, ktorým sa stanovujú

kontrolné položky týkajúce sa osvetlenia a svetelnej signalizácie v bode 4.3.3. Brzdové svietidlá - súlad s požiadavkami ustanovuje v bode 1 „Vozidlá kategórie M1, ktoré boli schválené pred 09.02.1998, alebo boli po prvýkrát prihlásené do evidencie pred 09.02.1999, musia byť vybavené dvomi (kategórie S1 alebo S2) alebo tromi brzdovými svietidlami (dvojicou kategórie S1 alebo S2 a tretím kategórie S3 alebo S4). Ostatné vozidlá kategórie M1 musia byť vybavené tromi brzdovými svietidlami (dvojicou kategórie S1 alebo S2 a tretím kategórie S3 alebo S4)“. Uvedený metodický pokyn potom podľa názoru navrhovateľa zabraňuje retroaktívite a vozidlá prihlásené prvýkrát do evidencie pred 09.02.1999 nemusia mať žiadne tretie brzdové svetlo a sú spôsobilé na prevádzku po cestných komunikáciách a tieto vozidlá nemôžu mať ani chybu 4.3.3.SK.1. Navrhovateľ uviedol, že tretie brzdové svetlo svieti, je viditeľné a nie je ničím zakryté, ani prekryté a taktiež, že namontované fólie sú schválené Ministerstvom dopravy a výstavby Slovenskej republiky na použitie na zadnom skle a nemôžu byť technikom vyhodnotené ako „zmena oproti schválenému stavu“, nakoľko sa jedná o stav schválený. Navrhovateľ sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáha zrovnoprávnenia svojho postavenia s inými vlastníkmi motorových vozidiel a žiada, aby sa súd jeho návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia dôkladne zaoberal a vydal uznesenie, že odporca je povinný zmeniť svoje rozhodnutie v Protokole o kontrole technického stavu vozidla Renault Fluence MT592ET zo dňa 20.12.2021 a vynechať závažnú chybu 4.3.3.SK.1 a tým uznať vozidlo za spôsobilé, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

4. Odporca vo vyjadrení k odvolaniu považoval napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie za zákonné. Poukázal na to, že činnosť odporcu spočíva v prenesenom výkone štátnej správy na úseku spôsobilosti motorových vozidiel na cestnú premávku, pričom žiaden súd nie je oprávnený zasahovať do tohto procesu do času využitia zákonných krokov navrhovateľa na preskúmanie rozhodnutia - protokolu o kontrole technického stavu vozidla. Má za to, že súd nie je oprávnený suplovať rozhodovaciu právomoc v tejto oblasti a nepatrí to ani do jeho kompetencie vymedzenej CSP, a preto zo strany navrhovateľa došlo k nesprávne zvolenému právnemu prostriedku ochrany práv. Pokiaľ ide o namietaný výsledok kontroly motorového vozidla navrhovateľa, odporca uviedol, že pri kontrole bolo zistené prekrytie brzdového svetla tónovanou fóliou, čo je v rozpore s § 16 ods. 10 vyhlášky Ministerstva dopravy a výstavby SR č. 134/2018 Z.z., keď protokol o skúškach vzoriek č. 0073/1298/2007NB vydaný spoločnosťou Cerot s.r.o. neznamená, že by dané fólie boli schválené na prekrytie akéhokoľvek svetelného zariadenia. Odporca má za to, že postup navrhovateľa mal smerovať vo vzťahu k Okresnému úradu v Martine, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, ktorú nazval ako sťažnosť (ktorá bola vyhodnotená ako nedôvodná) a následne malo dôjsť k ďalšiemu postupu, ktorý by viedol k preskúmaniu vydaného rozhodnutia súdom. Na základe uvedeného navrhol, aby bolo odvolanie v celom rozsahu zamietnuté, a aby mu súd voči navrhovateľovi priznal trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; ďalej aj „CSP“), na podklade odvolania navrhovateľa, preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP vo výroku I., ktorým návrh žalobcu (navrhovateľa) na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, ako aj v súvisiacom výroku II., ktorým žalovanému náhradu trov konania nepriznal, ako vecne správne potvrdil.

6. Uznesenie súdu prvej inštancie bolo odvolaním napadnuté z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Iba na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na § 3 CSP, podľa ktorého súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Podľa § 4 CSP, iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon, keď osobitnou podkategóriou právomoci súdov sú veci, ktoré sú ustanovené v Civilnom mimosporovom poriadku, a ktoré podľa jeho § 1 CMP súdy prejednávajú a rozhodujú v civilnom mimosporovom konaní. Podľa § 2 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

9. Z § 3 a 4 CSP potom vyplýva, že právomoc súdov v civilnom sporovom konaní je viazaná na súkromnoprávne spory a súkromnoprávne veci, prípadne iné veci, v ktorých je právomoc súdu založená priamo zákonom. Takýmto zákonom môže byť sám Civilný sporový poriadok, ale aj iný zákon, keď odlišnú právomoc majú správne súdy, ktoré v súlade s § 2 ods. 1 a § 6 ods. 1 SSP preskúmajú zákonnosť rôznych foriem činnosti verejnej správy. Pre určenie, či konkrétna vec patrí do právomoci súdov v civilnom sporovom konaní alebo do právomoci správnych súdov, je tak rozhodujúce, či predmet sporu medzi účastníkmi (stranami) možno zaradiť medzi súkromnoprávne spory v zmysle § 3 CSP, eventuálne iné veci v zmysle § 4 CSP, alebo či predmetom sporu je otázka zákonnosti určitej formy činnosti verejnej správy. Kým ust. § 3 SSP podobne vymedzuje, čo treba rozumieť jednotlivými formami činnosti verejnej správy, Civilný sporový poriadok pojem „súkromnoprávne spory a súkromnoprávne veci“ nevymedzuje. Preto je potrebné vychádzať z obvyklého vymedzenia pojmu súkromnoprávných a verejnoprávnych vzťahov a ich znakov tak, ako sú vymedzené v príslušnej hmotnoprávnej úprave. Z uvedeného možno vyvodiť, že k súkromnoprávnym vzťahom patria napríklad občianskoprávne vzťahy, obchodnoprávne vzťahy alebo pracovnoprávne vzťahy.

10. Spravujúc sa vyššie uvedenými úvahami sa odvolací súd primárne zaoberal otázkou, či konanie o neodkladnom opatrení má patriť do právomoci civilného súdu alebo správneho súdu alebo iného orgánu verejnej moci. Podľa záverov kompetenčného senátu Najvyššieho správneho súdu prezentovaných v uznesení sp.zn. 1SKomp 6/2021 zo dňa 08.12.2021 pri posudzovaní predmetnej otázky „nie je rozhodujúca povaha samotného hmotnoprávneho vzťahu, na ktorého má navrhované neodkladné opatrenie slúžiť, ani navrhovaný obsah samotného neodkladného opatrenia. Rozhodujúce je, že neodkladné opatrenie je procesný inštitút upravený Civilným sporovým poriadkom, o ktorom rozhoduje vždy okresný súd (§ 324 ods. 2 CSP). Naopak, Správny súdny poriadok neopravuje ani neodkladné opatrenie, ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany účastníka... Správne súdy tak nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení podľa § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku“. Na základe uvedeného dospel k záveru, že uvedená vec patrí do právomoci civilného súdu.

11. V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáha nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil povinnosť zmeniť rozhodnutie v Protokole o technickom stavu vozidla Renault Fluence MT592ET zo dňa 20.12.2021, vynechať závažnú chybu 4.3.3 SK.1 a tým uznať vozidlo navrhovateľa za spôsobilé, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej, keď vo veci samej hodlá podať žalobu proti rozhodnutiu STK Martin s.r.o. pri technickej kontrole motorového vozidla Renault Fluence MT592ET zo dňa 20.12.2021.

12. Ako už vyplynulo zo samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, navrhovateľ dňa 20.12.2021 pod kódou protokolu 5061-007-25580-201221-123659 absolvoval technickú kontrolu pravidelnú u poskytovateľa služby spoločnosti STK Martin s.r.o. (t.j. odporcu), keď absolvovanie tejto technickej kontroly v intervaloch stanovených právnymi predpismi je podmienkou prevádzky vozidla v cestnej premávke. Podľa § 44 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 106/2018 Z.z. v cestnej premávke možno prevádzkovať len vozidlo, ktoré je a/ schválené na prevádzku v cestnej premávke (to sa nevzťahuje na vozidlá podľa § 3 ods. 4 písm. g/ a ods. 5 písm. h/), b/ spôsobilé na prevádzku v cestnej premávke a c/ technicky spôsobilé na prevádzku v cestnej premávke, keď povinnosť zabezpečiť, aby vozidlo spĺňalo základné podmienky prevádzky vozidla v cestnej premávke podľa § 44 prináleží prevádzkovateľovi vozidla (porovnaj § 45 zákona č. 106/2018 Z.z.). S uvedeným potom úzko súvisí povinnosť prevádzkovateľa vozidla bez vyzvania a na vlastné náklady vozidlo podrobiť

technickej kontrole pravidelnej v lehotách spôsobom a v rozsahu ustanoveným vykonávacím právnym predpisom podľa § 136 ods. 3 písm. g/ citovaného zákona. Technickú kontrolu pravidelnú vykonáva oprávnená osoba technickej kontroly, ktorá je povinná (s cieľom zabezpečiť objektivnosť a vysokú kvalitu vykonávaných technických kontrol) zabezpečiť vykonávanie technickej kontroly v rozsahu udeleného oprávnenia na príslušný druh technickej kontroly a kategóriu vozidla nediskriminačným spôsobom prostredníctvom osôb, ktoré sú držiteľmi platného odsvedčenia technika technickej kontroly na príslušný druh technickej kontroly a kategórie vozidla. Dokladom o vykonaní technickej kontroly pravidelnej a technickej kontroly administratívnej vozidla, ktoré je prihlásené do evidencie vozidiel v Slovenskej republike je (okrem iného) protokol o kontrole technického stavu časť A - technická kontrola, ktorý je verejnou listinou (porovnaj § 111 ods. 7 zákona č. 106/2018 Z.z.). Odporca, ako stanica technickej kontroly, vykonáva činnosť za účelom zabezpečenia, aby vozidlo v cestnej premávke bolo udržiavané v riadom technickom stave, t.j. v stave, v ktorom vozidlo spĺňa ustálené technické požiadavky na prevádzkovanie vozidla v cestnej premávke, čím jednoznačne plní funkciu štátu v oblasti bezpečnosti cestnej premávky, pričom činnosť stanice technickej kontroly je striktno regulovaná administratívnymi predpismi (zákon č. 106/2018 Z.z.). Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť, že vzťah medzi navrhovateľom (ako prevádzkovateľom motorového vozidla) a odporcom (stanicou technickej kontroly) vykazuje prvky správneho (verejného) práva. Tomu potom zodpovedá pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku kontroly spôsobilosti vozidiel na prevádzku v cestnej premávke, s čím súvisí (okrem iného) aj vykonávanie odborného dozoru z ich strany podľa §§ 141 až 146 citovaného zákona a vyvodzovanie zodpovednosti za porušenie povinností kontrolovanej osoby (§ 147) spojené s možnosťou ukladania sankcií (okrem iného aj v uložení povinnosti vykonať nápravu; § 147 ods. 1 písm. a/, príp. ukladaní pokút). V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na to, že sám navrhovateľ podal proti postupu odporcu sťažnosť, ktorú príslušné správne orgány nevyhodnotili ako sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach, ale ako podnet (okrem iného z dôvodu, že sa jednalo o podanie smerujúce proti činnosti spoločnosti, ktorá nie je orgánom verejnej moci), ktorý posúdili (po vykonaní štátneho odborného dozoru) ako nedôvodný.

13. Pokiaľ ide o postavenie odporcu odvolací súd poukazuje na § 2 ods. 1 písm. c/ zákona č. 9/2010 Z.z. podľa tohto zákona postupujú orgány verejnej správy, ktorými sú osoby, ktorým zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach iných osôb. Medzi tieto osoby možno zaradiť napr. cirkvi a náboženské spoločnosti, zdravotné poisťovne, ale aj osoby prevádzkujúce stanice technickej kontroly a osoby prevádzkujúce pracoviská emisnej kontroly a pracoviská kontroly originality podľa zákona č. 106/2018 Z.z. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť, že povaha vzťahu medzi navrhovateľom a odporcom jednoznačne nenapĺňa definičné znaky súkromnoprávneho sporu. Oprávnenie civilného súdu (tak ako to správne uviedol aj prvoinštančný súd) ukladať (v danom prípade neodkladným opatrením) povinnosti v civilnom sporovom konaní má svoje limity a rozhodne neumožňuje meniť, opravovať, príp. dopĺňať závery, ktoré boli vyslovené zo strany orgánov verejnej správy, príp. súkromných osôb, ktorým bola zverená právomoc rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach iných osôb, tak, ako to bolo aj prejednávanej veci, nakoľko by tým zasiahol do ich právomoci, ktorá týmto subjektom bola všeobecne záväzným právnym predpisom zverená. Na základe uvedeného odvolací súd (keďže neodkladným opatrením nie je oprávnený uložiť odporcovi požadovanú povinnosť) uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

14. Pre úplnosť odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní o vydanie neodkladného opatrenia pred začatím konania sú účastníkmi konania navrhovateľ a odporca, a nie žalovaný a žalobca, ako strany sporu, keďže žaloba vo veci samej na súd ešte nebola podaná.

15. Bez ohľadu na vyššie uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že zamietnutie návrhu na neodkladné opatrenie navrhovateľovi nebráni v tom, aby sa účinne (vo veci samej) domáhal ochrany svojich práv, na príslušnom orgáne verejnej moci, resp. príslušnom správnom súde.

16. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť, pričom nebol napadnutý odvolacími námietkami, ktoré by produkovali relevantnú odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k nároku na náhradu konania.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal odporcovi ako úspešnej procesnej

strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti navrhovateľovi, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)